

* * *

Ἄπ' ὅλες αὐτὲς τίς θεατρικὲς ταλαιπωρίες μᾶς ἀνακούφισαν τὸ «Θέατρο Τέχνης», ποὺ σ' ὅλη τὴ φετινὴ χειμωνακτικὴ περίοδο εἶναι τὸ μόνον θέατρο τὸ ὁποῖο, ἔστω κι ἂν παρασύρθηκε παροδικὰ σὲ μερικὲς κάμψεις, ὑπηρετήσε πιστὰ τὴν Τέχνη. Γιὰ τελευταία παράσταση τῆς φετινῆς του ἐργασίας ἔδωκε μιὰ ἔξοχη ἐρμηνεία μιᾶς παλιᾶς κωμωδίας τοῦ κ. Ξενοπούλου, «Τὸ φιόρο τοῦ Λεβάντε». Κάθε φορὰ ποὺ θὰ ξαναδοῦμε ἓνα καλὸ ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου, αἰσθανόμαστε τὴν ἰδια κατάπληξη ὃ χρόνος πέρασε ἀπάνω του χωρὶς καθόλου νὰ τὸ ρυτιδώσει. Τὸ περιεχόμενό του δὲν εἶναι πλούσιο, εἶναι μάλιστα κάποτε καὶ ἀρκετὰ ἀπλοῦς, μὰ ἡ τεχνικὴ του εἶναι ἄρτια, καὶ ἔτσι ἐκεῖνο ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἰδιοτυπία του, μιὰ δροσερὴ νεανικὴ πνοή, πολλὴ χάρη, πολλὴ εὐγένεια, μιὰ φῖνα καὶ διακριτικὴ ἐξυπνάδα, διατηρεῖται ἀνέπαφο. Τὸ «Φιόρο τοῦ Λεβάντε» εἶναι ἀναμφισβήτητα ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα καὶ πιὸ κομψὰ σκηνικὰ παιχνίδια τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου καὶ ἴσως καὶ τοῦ παγκόσμιου.

Ἰδιαίτερα πρέπει νὰ ἐξαρθεῖ τὸ παίξιμο τοῦ κ. Διαμαντόπουλου. Σὲ ἓνα ρόλο γριμμένο στ' ἀχνάρια του, φανέρωσε ὅτι εἶναι πολὺ ἀξιόλογος ἠθοποιός. Πρέπει ὅμως νὰ προσέχει νὰ μὴν καταπιάνεται, ὅπως ἔχει τὴν τάση, μὲ ρόλους ποὺ δὲν προσαρμόζονται στὴν ἰδιοσυγκρασία του.